

[Poul Møller.]

sitionens skyld, at jordlovsforslagene var blevet behandlet i de samme uger som den højtærede statsministers økonomiske lovkompleks. Det ved den højtærede statsminister jo er urigtigt. Den højtærede statsminister ved, at oppositionen sandelig ikke har bedt om at få dem behandlet samtidig med helhedsløsningen.

Den højtærede statsminister fremlagde sit kompleks af jordlovsforslag den 23. januar. Den højtærede statsminister rejste derefter den 24. januar til de Gaulle og Macmillan og var væk, så vidt jeg ved, indtil den 1. februar, der var en fredag. Statsministeren havde vel ikke ventet, at vi skulle drøfte disse lovforslag, medens han og hans udenrigsminister var i udlandet, da det jo var statsministeren personlig, der kørte hele dette jordlovskompleks frem. Derfor havde vi aftalt et møde til afholdelse, når den højtærede statsminister var kommet hjem fra de Gaulle og Macmillan, og den 6. februar mødtes vi på den højtærede formands kontor. På dette møde enedes vi bl. a. om, at der på grund af markedsforhandlingernes udfald skulle holdes en markedsdebat i folketinget den 13. februar, som krævede en hel del forberedelser af partierne og drøftelse i partigrupperne. Dertil kom, at præsidiemedlemmerne allerede den 15. februar skulle rejse til Nordisk Råds møde. Der var under disse omstændigheder ingen muligheder for, at komplekset kunne komme til behandling i den pågældende uge, og derfor måtte jordlovsforslagenes behandling udskydes, som den højtærede statsminister ved det, til ugen efter Nordisk Råds session. Men ugen efter Nordisk Råds session blev jo af en noget anden karakter end den, vi havde regnet med ved forhandlingerne den 6. februar hos formanden, og det var vel ikke oppositionens skyld, at vi blev kaldt hjem fra Nordisk Råd for at få at vide, at regeringen den 25. februar ville fremsætte 12 nye lovforslag. Hvis statsministeren den 6. februar havde spurgt os, om vi kunne tage denne drøftelse lige efter Nordisk Råds session, og sagt, at vi samtidig fik 12 lovforslag til første behandling, så tror jeg, vi ville have spurgt, om ikke behandlingen af jordlovsforslagene havde kunnet vente, indtil de andre for-

slag, som regeringen betragtede som haste-love, var blevet behandlet og gennemført.

Jeg tror ikke, der var sket noget som helst for dansk jordpolitik eller med hensyn til udlændinges erhvervelse af dansk ejendom, om jordlovsforslagene først var blevet behandlet ind i marts, hen i marts, i slutningen af marts eller overhovedet ikke var blevet behandlet foreløbig, da der ikke er nogen ændringer i markedsudviklingen. (*Afbrydelse*). Nej, vi havde ikke noget imod en førstebehandling, men vi kunne have taget den i april, stille og roligt, da disse forslag har mistet enhver interesse i forbindelse med markedsudviklingen, efter at markedspolitikken, som enhver ved, er brudt sammen.

Det er fuldstændig rigtigt, som det ærede medlem hr. Henry Christensen sagde, at når man kommer med 12 lovforslag i stedet for med ét — i andre overenskomstsituationer har der kun været et forslag, der gik på arbejdssituationen, men her har man kædet det sammen med bunden opsparing og en række andre foranstaltninger — så må vi fastholde, at der er grænser for, hvor hurtigt tinget kan behandle 12 lovforslag. Jeg forstår ikke regeringens hastværk. På et vist tidspunkt blev der talt om valg i forbindelse med disse love, og der blev talt meget om, at det var alvorlig ment med denne valgtrussel, som blev fremført fra regeringspartiernes side. Havde nu regeringen kunnet beslutte sig til at udskrive valg, ja, så havde disse lovforslag ligget, i hvert fald indtil valget var overstået, tidligst den 19. marts, for når man startede hele denne sag med at sige: vi skal have valg på denne sag, et valg, der skal afholdes den 19. marts, måtte vi kunne forvente, at disse lovforslag tidligst kunne være blevet færdigbehandlet henimod den 1. april. Nu opgav regeringen valget, man blev bange for sig selv, og så sagde man: ja men nu haster det så meget, nu skal vi have lovene igennem omkring den 12. marts, altså de love, regeringen særlig lagde vægt på. Jeg må sige, jeg har svært ved at se, at denne situation krævede, at loven om bunden opsparing og udskrivningsloven skulle vedtages 14 dage, før de skulle træde i kraft. Jeg har overordentlig vanskeligt ved at forstå, at der ikke kunne være